Падот на царската Руска Империја, распаѓањето на Хазбуршката австро-унгарска Империја и смртта на Отоманското Царство ги тргнало трите големи сили од внатрешното влијание на Балканот. Додека Британија играла помалку активна улога, Франција и Италија се обиделе да формираат конкурентни сојузи на

Балканот, но ја немале потребната воената моќ за истите да ги ефектуираат.

Балканските влади, од друга страна, за првпат имале можност да ги приспособат своите меѓусебни односи и врски, и да формираат сојузи за да ги заштитат своите заеднички интереси. За жал, нивната омраза едни кон други, и нивниот страв да не ја изгубат Македонија, секогаш ги спречувале ваквите сојузи и уште еднаш дозволиле туѓинци да имаат улога во нивните внатрешни работи.

Понижувачкиот пораз на Германија во Големата војна, во спрега со нејзината економска незгодна ситуација во 30-тите години на XX век, довеле до еден нов вид германски радикализам. Хитлер го искористил тоа и го свртел во своја корист. Тој, краткорочно гледано, на германскиот народ му го дал она што тој најмногу го посакувал - работа и надеж за подобра иднина. За жал, долгорочно гледано, продуцирал катастрофа не само за германскиот народ, туку и за многу други држави, вклучувајќи ја и Македонија.

Бидејќи од Големата војна искрснал еден нов светски поредок, почнале да се формираат нови сојузи. На една страна биле партнерите на Оската, која во почетокот ја сочинувале Германија, Италија и Јапонија. Со избувнувањето на војната, Албанија, Бугарија, Романија, Унгарија, Финска и Тајланд и се придружиле. Од другата страна, сојузничките партнери биле сочинети од Британија, Советскиот Сојуз, САД и Кина. Како што војната напредувала, така повеќе и повеќе држави им се придружувале на сојузниците и пред да заврши војната нивниот број изнесувал околу педесет.

РИСТО СТЕФОВ И

СЛАВЕ КАТИН